

РЕШЕНИЕ

№ 28147

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 03.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **6628** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. С. Я., [дата на раждане], гражданин на Република Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, ет.9, офис 17/18, чрез адв. Н. Г. от САК, срещу Заповед рег. № 513з-5109 от 11.05.2026 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят оспорва изводите на административния орган, че не разполага със „стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка“. Твърди, че е приложил доказателства по чл. 14, ал. 1, т. 5 от ППЗЧРБ, който предвижда единствено задължение чужденецът да представи доказателства за „стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка“, без законодателят да е въвел изискване тези средства да произхождат само от трудови правоотношения, лични спестявания или конкретен източник на доход. Визира нарушение на чл.35 и чл.36 от АПК поради липса на реална и цялостна проверка на имущественото и финансовото състояние на чуждия гражданин и изграждане на изводите за отказ единствено върху предположение относно характера на един банков превод. Твърди, че последващото движение по банковата сметка не може само по себе си да обоснове автоматичен извод за липса на финансова обезпеченост, още повече че законът не изисква средствата да бъдат

„замразени“ или постоянно налични в непроменен размер, който подход би довел до недопустимо разширително тълкуване на закона и до поставяне на чуждите граждани в правна несигурност относно критериите за предоставяне на пребиваване. Счита, че в нарушение на чл.6 и чл.7 от АПК органът е приложил прекомерно формален и рестриктивен подход, който не съответства на целта на закона и на установената съдебна практика, съгласно която ограниченията на правото на пребиваване следва да бъдат тълкувани стриктно и да се основават на безспорно доказани обстоятелства. В допълнение, жалбоподателят сочи, че е пребивавал продължително и законосъобразно на територията на Република България, като е имал разрешено продължително пребиваване на същото основание по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ до 20.03.2026 г. като търговски представител на регистрирано по надлежния ред чуждестранно дружество с БУЛСТАТ[ЕИК]. Претендира се отмяна на оспорения отказ и присъждане на разноски. Допълнителни съображения излага в писмена защита от 02.07.2026 г., чрез адв. Г..

Ответникът началник на отдел „Миграция“ – СДВР, оспорва жалбата в писмена защита от 02.07.2026 г., чрез гл. юрк. И. И. и становище от гл. юрк. К. В.-Г.. Поддържа, че към момента на подаване на заявлението молителят не е представил доказателства по чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ, които съобразно срока на предходното му пребиваване следвало да бъдат в размер на 7 442 евро. Навежда доводи от извършен на 05.03.2026 г. превод по банкова сметка на кандидата в размер на 8000 евро, която сума след представяне на банковото удостоверение веднага е наредена обратно. Изложеното е навело органа на извод, че чуждият гражданин не разполага с необходимите средства за издръжка за желания срок на пребиваване. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят У. А. С. / Я. А. С., гражданин на Република Т., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , с национален паспорт № У., валиден до 24/10/2032 г., е подал заявление с вх. № 100477 от 18.02.2026 г. за получаване право на продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ: като търговски представител на чуждестранно търговско дружество - търговско представителство „А. Текстил Туризм Т. С. А. Ш.“ с БУЛСТАТ[ЕИК] и седалище в [населено място]. Имал е разрешено продължително пребиваване на същото основание за срок до 20.03.2026 год.

С оспорения отказ административният орган е приел, че към момента на подаване на заявлението чужденецът не е представил изискуемите съгласно чл. 14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България. Изхождайки от срока на предходното му пребиваване, който е бил 1 година, необходимите средства за издръжка, които трябва да покаже, че има, се равняват на 7 442 евро. На гише, при подаването, Я. А. С. е уведомен, че трябва да докаже наличие на средства за издръжка. Впоследствие е изготвено и писмо с рег. № 513000-16619 от 05.03.2026 г., с което чужденецът е уведомен, че срокът за разглеждане на заявлението е удължен с 1 месец и следва да представи доказателства за средства в 14-дневен срок.

На 06.03.2026 год., чужденецът е приложил банково удостоверение от „З. В.“ от 05.03.2026 год. за налични по сметката му 8 045.70 евро. С цел установяване дали средствата са стабилни, редовни и предвидими, от А. С. е изискано банково извлечение за периода от 01.01.2026 год. до момента на представяне.

На 01.04.2026 год. чужденецът е представил банково извлечение от „З. В.“ за периода от

01.01.2026 г. до 01.04.2026 г., от което е видно, че на 05.03.2026 г., когато е издадено предходното банково удостоверение, има получен превод в размер на 8 000 евро от Н. Ф. У., като на 06.03.2026 год., след изготвянето на банковото удостоверение, парите (8 000 евро) са наредени обратно в полза Н. Ф. У.

Въз основа на установеното е направено заключение, че чужденецът не разполага с необходимите средства за издръжка за желания срок на пребиваване, а само е използвал сума, която да покаже пред отдел „Миграция“, но която реално не притежава. Изложеното е квалифицирано от административния орган като основание за отказ по чл. 10, ал.1, т.9, вр. чл.26, ал.1 от ЗЧРБ.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на адресата на 12.05.2026 г. Жалбата срещу нея от 21.05.2026 г. е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган - началник на отдел „Миграция“ – СДВР съгласно Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР и в съответствие с правомощията, делегирани му със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на директора на СДВР, издадена на основание [чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ](#).

Мотивите на отказа следва да се считат за допълнени с тези на становище рег. № 513з-50003 от 08.05.2026 г. предвид направеното позоваване на него и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ – няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Спорно е приложението на чл.14, ал.1, 5 от ППЗЧРБ, който изисква към заявлението за получаване право на продължително пребиваване чуждият гражданин за приложи доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България. От фактическа страна органът е мотивирал изводите си за липса на доказателства по чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ с установени данни от банково извлечение за периода 01.01.2026 г. – 01.04.2026 г., според които кандидатът е получил по банковата си сметка средства в размер на 8000 евро на 05.03.2026 г. единствено, за да удостовери изпълнението на това изискване, но впоследствие, на 06.03.2026 г. е наредил обратно парите в полза на наредителя Н. Ф. У.. Съдът приема, че така изложените мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът е по приложението на материалния закон – чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, вр. чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ, конкретно наличие на стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата – в размер на 7442.40 евро годишно, при минимална работна заплата от 620.20 евро, считано от 01.01.2026 г.

Съдът намира, че административният орган неправилно е тълкувал изискването на чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ за наличие на „стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка“. Съгласно чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове разпоредбите на нормативните актове се

прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Според Тълковен речник на българския език стабилен означава „устойчив, издръжлив, сигурен“, редовен – „постоянен, непрестанен“, достатъчно – който задоволява нуждите, необходимите условия и др. Безспорно, турският гражданин е кандидатствал за разрешение за продължително пребиваване съгласно чл.23, ал.1, т.2 от ЗЧРБ - с разрешен срок до една година. Изискването от страна на органа, във всеки един момент от срока на това пребиваване, кандидатът да притежава сумата, необходима за цялата година (7442.40 евро) не съответства на буквата и на целта на закона.

Буквалното тълкуване на изискването за стабилни и редовни доходи, които да осигуряват достатъчно средства за издръжка, предполага наличие на доказателства за сигурни, постоянни и регулярни доходи, които да осигуряват такава издръжка на лицето, че то да не прибегва до системата за социално подпомагане. Макар и да е логично желанието на административния орган чужденецът да притежава годишните средства за издръжката си, то не е съответно на житейската логика, а напротив – води до практики като установената по делото, при които чуждите граждани са принудени еднократно да докажат доход в размер, изискуем за цялата година на пребиваване. Според съда, подобен административен подход не съответства на нормативното изискване. Доказването на стабилни и редовни доходи, сравнени с минималната работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, е указание за наличието на постоянни и регулярни доходи на месечна база. Предвид изложеното е правилно изискването от страна на органите по административен контрол на чужденците в България на извлечение от банкова сметка за определен период, но в случая, данните за представените доходи не са тълкувани законосъобразно.

Към жалбата е приложено Извлечение от Председателството на Института за социално осигуряване, Генерална дирекция „пенсионно осигуряване и услуги“ на Република Т. на името на А. С. Я. за периода от 11.04.2006 г. до 15.05.2026 г., от което се установява, че в този период жалбоподателят е бил осигуряван социално, като за първите три месеца от 2026 г. е имал осигурителен доход от 33 030.00 турски лири месечно – с еуро равностойност от 616.01 евро (размер, близък до минималната месечна заплата в България). Към извлечението е приложен и списък на работодателите. Касае се за официални документи по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, които следва да се кредитират с доверие.

В изпълнение на изисканите му допълнителни доказателства с писмо рег. № 513000-16619 от 05.03.2026 г., турският гражданин е представил извлечение от банковата си сметка за периода от 01.01.2026 г. до 01.04.2026 г., от което се установява, че ежесечно получава доходи от „Тудорс България“ ЕООД (заплата) в размер на 1676.01 евро. Пред съда е представено банково извлечение за периода от 01.01.2026 г. – 30.06.2026 г., от което се установява регулярното получаване на този доход – заплата в размер на около 1600 евро месечно. Съдът приема, че наличието на регулярни месечни доходи в размер, надвишаващ минималната работна заплата за страната, удовлетворява изискването на чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ. Безспорно, съответни на движението по банковата сметка на турския гражданин са изводите на административния орган, че същият еднократно – на 05.03.2026 г. е получил средства в размер на 8000 евро, които очевидно не са негови, защото са били преведени обратно на другия ден. Но както вече се посочи, това изискване за еднократно притежаване на средства за годишната издръжка не съответства на изискването по чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ за доказване на „редовни и стабилни“ доходи.

Нещо повече, органът по контрол на чужденците в България е разполагал с информация, че на същото основание по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ А. С. Я. е имал разрешено продължително

пребиваване в България за предходния едногодишен период, като търговски представител на регистрирано по надлежния ред чуждестранно дружество с БУЛСТАТ[ЕИК]. Към процесното заявление е приложен Сертификат №545 от 17.02.2026 г. от Б. относно наличието на чуждестранно дружество – търговско представителство с БУЛСТАТ[ЕИК] – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, с посочване, че обстоятелствата в сертификата са доказани от чуждестранното дружество за целите на чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. Пред административния орган и в изпълнение на писмо с рег. № 513000-16619 от 05.03.2026 г. жалбоподателят е пояснил, че не поддържа значителни парични средства по банковата си сметка в България, поради наличие на непогасен кредит в Република Т., но получава трудовото си възнаграждение по банковата си сметка в България във връзка с дейността си като търговски представител на „А. Текстил Туризм Т. С. А. Ш.“ с БУЛСТАТ[ЕИК] и седалище в [населено място], за което е приложил доказателства. Обсъдени съвкупно с данните от банковото извлечение за периода от 01.01.2026 г. до 01.04.2026 г. за наличие на регулярни месечни доходи в размер на около 1600 евро, обясненията на турския гражданин и приложените към заявление с вх. № 100477 от 18.02.2026 г. доказателства, навеждат на категоричен и несъмнен извод за изпълнение на предпоставките по чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ. Като е достигнал до противен извод, административният орган е постановил оспорената заповед при неправилно приложение на закона - отменително основание по чл.146, т.4 от АПК. По изложените съображения оспорения акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен. При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, но поради липса на искане за присъждане на такива в жалбата и в писмената му защита и с оглед на диспозитивното начало в процеса, разноски не се присъждат. Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. Я., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, ет.9, офис 17/18, чрез адв. Н. Г. от САК, Заповед рег. № 513з-5109 от 11.05.2026 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявление вх. № 100477 от 18.02.2026 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ на А. С. Я., [дата на раждане] , гражданин на Република Т..

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: